

ЗАНЯТК

Леся стояла перед великим дзеркалом на дверцятах шафи і приміряла нові речі перед завтрашньою лінійкою. Зелений шкільний піджак, біла сорочка, темно-синя спідниця, капронові колготи.

Ні, я й близько не така, як та дівчина.

В одну секунду всередині все скипіло. Вона кинулася здирати з себе одяг, силкуючись не повідривати гудзики на сорочці. Скинула все, навіть білизну. Менш ніж за хвилину всі речі купою лежали біля ніг.

Фух!

Нарешті!

У цій формі, як малолітка.

Наче мені, блін, завтра в перший клас.

Ще бантиків не вистачає.

Леся уважно дивилася на своє голе тіло. Тоді поклала руки на груди.

Маленькі.

Хоч би ще вирости.

Хлопцям подобаються великі.

90-60-90.

Вона провела руками по животу.

Фух, не пожирніла за літо.

Майже плаский.

Талію видно.

Як у Брітні Спірс.

У неї дуже класне тіло.

Перевела погляд на ноги й одразу скривилася.

Блін.

Ну чого такі короткі?

І ще й якісь товсті.

Особливо якщо згори дивитись.

Мама каже, що це назавжди.

Така «конституція».

Що б вона ще могла сказати?

І чого я не народилася з нормальними?

Як у Каті чи Маші.

Класно їм!

Можуть носити все, що хочуть.

Мініспідниці, шортики...

І на пляж без парео ходити.

Не треба вічно прикривати ті ноги.

Леся роздивлялася три улюблені родимки.

Оця над пупком, як пірсинг.

Блін, так хочу проколоти собі.

Але мама, як завжди, не дозволить.

Вічно все забороняє.

А оцю під ключицею прям поцілувати хочеться.

Вона повернулася боком до дзеркала, щоб подивитися на родимку на правому стегні.

Моя улюблена.

Кремова.

У формі півмісяця.

Особлива.

Ні в кого такої немає.

Леся мимоволі нашорошила вуха, хоч і знала, що вона сама вдома. Просто звичка: мама ж часто підслуховує. (Та й після того, як минулого року вона прочитала Лесин щоденник, дівчина постійно напружувалась, коли мама була поряд.) А коли Леся була геть маленька, жінка ще й любила розповідати, що в неї є величезна далекоглядна труба — тож вона завжди бачить усе, що робить донька.

Ні, її немає.

Точно немає.

Знала б вона, що я роблю зараз.

Ага, хай подивиться в далекоглядну трубу.

Тупа дитяча лякалка.

Все, не шифруй.

Заспокоївши себе, Леся продовжила. Вона обхопила себе руками, повільно погладила по спині. Провела долонями по щоках. Ще раз торкнулася живота.

Ніжна шкіра.

Леся накрила долонею неголений лобок.

Треба побрити, як у тієї дівчини.

І Сашка каже, що хлопці люблять, коли нічого немає.

Хтось колись торкнеться мене тут...

І поцілує...

Цікаво, хто це буде?

Може, я його знаю?

Раптом приємно залоскотало внизу живота. Коли дівчина збуджувалася, перші відчуття нагадували їй саме лоскіт.

Завжди так приємно...

Це траплялося з Лесею дедалі частіше, хоча іноді — дуже невчасно. Це відчуття ставало нав'язливим, змушуючи її ще більше думати про те, про що вона вже й так багато думала. Коли дивилася на симпатичних хлопців у трамваї, на вулиці чи в серіалах і уявляла себе з кожним із них. Коли слухала романтичні пісні Іглесіаса й Тімберлейка. Коли навмисне перечитувала деякі новели з «Декамерона». Коли дивилася відверті сцени у фільмах і додумувала те, чого не показували. Коли намилювала всю себе в душі. Коли затримувала струмисько між ніг, даючи воді пестити себе.

Вона ледь закинула голову назад, повільно потрусила волоссям і так само повільно заклала русьві пасма за вуха, дивлячись собі в очі.

У мене виходить, як тоді в неї?

Яка ж вона красива.

Дуже класна.

Хоч і вкрала в мене хлопця.

Нік мав бути мій.

Але обрав її.

Ясно чому.

Я б теж на неї запала на його місці.

Леся подумала про те, що в серіалах про школу таких зображають королевами, про яких мріють усі хлопці, за яких змагаються. Вона розглядала своє відображення: із «задзеркалля» дивилася гола 15-річна дівчина. Симпатичне кругле личко, чубчик — до брів, каре — до середини шиї.

«Зайчик», блін.

Може, він просто подумав, що я мала?

Що вчуся в якомусь сьомому класі?

Всі, бляха, так думають.

Бісить!

Тупо бісить!

Хоч на лобі пиши, скільки мені років.

Чому, ну чому я не виглядаю, як всі?!

Як Алла, Катя чи Маша...

Коли нафарбуються, то їм навіть 18 дають.

Як би я хотіла бути, як вони!

Ні, краще, як ота дівчина.

Пофіг, що мама каже.

Леся пригадала поцілунок тієї дівчини з хлопцем, коли вона випадково їх застукала. Тієї миті лоскіт перетворився на приємне тепло, що розливалось низом живота. Воно заповнювало собою все, немов густа рідина глибоку чашу — по самі вінця. Від цього дівчині щоразу здавалося, що вона там трохи важчає.

Ні, не зараз.

Не хочу.

Леся здригнулася, щоби позбутися збудження, скинути його. Тіло миттєво вкрилося сиротами. Бажання дивитися на себе теж зникло — захотілося сховатися. Не одягаючись, вона залізла під ковдру.

Не хочу в школу.

Дівчата, мабуть, стали ще доросліші.

В усіх точно було класне літо.

Тільки в мене якась фігня в санаторії.

Соромно й розказати.

Але Саші доведеться.

Він же питає, як канікули.

Лежачи голою під ковдрою, Леся думала про те, як цього літа раптом змінилося все.

Скільки я вже тут була?

Разів десять точно.

Капець!

Всі їздять на море.

А я в санаторії з мамою стирчу.

Кожне літо — тупо те саме.

Треба пошвидше знайти, на кого стріляти очима.

Єдина моя розвага.

Щоб не вмерти від нудьги.

Може, хтось нарешті підійде познайомитись...

Сидячи за столиком у їдальні, Леся дивилася на маму. Вона роззіралася, обмахуючись пластмасовою підставкою із серветками, як віялом.

Боже, що вона тут ще не бачила?

Ці бордові гардини?

Ці білі скатертини?

Блін.

Могла б і в табір мене відправити.

Може, думає, що я більше не хочу?

Один раз лише дозволила.

Але там так галімо було.

Ще й перші місячні почалися.

А буха вожата змусила при всіх прокладку просити.

«Мала, ти ж в курсі, що тепер можеш залетіти?»

Та фу.

— Лесю, глянь, хлопець он там схожий на того твого блондина з «Backstreet Boys», — прошепотіла мама дівчині на вухо, злегка кивнувши праворуч.

Нащо вона це каже?

Все одно ж нікуди не пустить.

Треба тільки вмовляти і вмовляти.

Чи мені вже раптом усе можна?

— Ага, — відповіла дівчина, вишукуючи поглядом «Ніка» з «Backstreet Boys». Той сидів за столом через невеличкий прохід, обличчям до Лесі.

О боже!

Vay! Vay! Vay!

Білявий.

Стрижка «під горщик».

Реально копія Ніка!

Свого часу плакати «бекстрівів» займали дві стіни в Лесиній кімнаті — аж до самої стелі. В неї були всі їхні альбоми. Вона скуповувала всі календарики й листівки з цими красунчиками в кіоску «Преса», а ще збирала всі новини про них із журналу «Cool». Це тривало, поки інші гурти не почали затьмарювати для Лесі співаків з Орlando. І хоч їхні пісні більше не бентежили її душу, та вона досі вважала їх красунчиками.

Відірвавши погляд від хлопця, Леся зиркнула в бік кухні.

Хай ще не розвозять обід.

Тоді дівчина знову втупилася в Ніка.

Така удача в перший же день!

Він же й так поряд.

Не треба крутити головою.

Можна скільки завгодно розглядати.

Який класний!

Цікаво, він знає, що схожий на Ніка?

Та стопудово знає!

На нього, певно, всі вішаються.

Прикольна теніска з пальмами.

З мамою приїхав.